

UPUTE ZA PISANJE AKADEMSKIH RADOVA

ANTEA BOKO I VANJA PAVLOV

Komunikacija i mediji
SVEUČILIŠTE U SPLITU

UPUTE ZA PISANJE AKADEMSKIH RADOVA

AUTORICE:

Antea Boko

Vanja Pavlov

RECENZENTI:

prof. dr. sc. Viktorija Car, Komunikacija i mediji, Sveučilište u Splitu

doc. dr. sc. Nebojša Lujanović, Komunikacija i mediji, Sveučilište u Splitu

Vijeće samostalnog sveučilišnog studija Komunikacija i mediji i Novinarstvo u suvremenim medijima na svojoj je sjednici održanoj 28. listopada 2024. godine (Klasa: 602-02/24-01/03, Urbroj: 2181-202-25-21/6-62) prihvatilo ovaj priručnik kao obaveznu literaturu na predmetima Akademsko pisanje I i Akademsko pisanje II.

Priručnik je objavljen na mrežnim stranicama studija: kim.unist.hr

SADRŽAJ

Što je akademski rad?	1
Kritički prikaz.....	2
Esej.....	2
Seminarski rad.....	3
Znanstveni članak	3
Završni rad.....	4
Diplomski rad.....	4
Plagiranje / Akademsko poštenje	5
Pravila citiranja	7
Citiranje, parafraziranje, sažimanje	7
Citatnice	9
Fusnote	10
Endnote	10
Bibliografske jedinice	11
Pravila korištenja APA citatnog stila prilikom navođenja izvora.....	12
Pravila izrade popisa literature	14
Forma i tehničke karakteristike rada	17
Kako numerirati stranice akademskog rada?	18
Zašto je važno koristiti odlomke?	18
Jezik, stil, pravopis i gramatika	19
Kako napisati akademski rad?.....	20
Proces odabira i definiranja teme.....	20
Problem, istraživačka pitanja, (hipo)teze i metodologija	20
Nacrt rada	21
Kako pronaći relevantne izvore?	22
Strukturiranje akademskog rada	22
Elementi akademskog rada	23
Naslov i naslovna stranica	24
Sadržaj.....	26
Popis ilustracija.....	26
Uvod.....	26
Središnji dio rada	27
Zaključak.....	28
Literatura	28

Prilozi	28
Sažetak i ključne riječi	29
Literatura.....	30

POPIS ILUSTRACIJA

Tablice:

Tablica 1.....	7
Tablica 2.....	17
Tablica 3.....	23

Slike:

Slika 1.....	25
--------------	----

Što je akademski rad?

Akademski radovi dijele se u tri osnovne skupine. Prvu čine znanstveni radovi koji donose znanstvenu inovaciju, dakle znanstveni radovi u užem smislu, a primjeri su izvorni znanstveni članak, pregledni članak, prethodno priopćenje, monografija i studija. Stručni radovi, koji primjenjuju i šire znanstvene spoznaje, prije svega u edukativne svrhe, čine drugu skupinu akademskih radova i u njih spadaju stručni članak, recenzija, prikaz, izvješće i udžbenik. U zasebnu se skupinu izdvajaju akademski radovi. Treću skupinu akademskih radova čine studentski radovi koji su dio obaveza na prijediplomskim, diplomskim i poslijediplomskim studijima, a osnovne vrste takvih akademskih radova su: kritički prikaz, esej, seminarki rad, završni rad, diplomski rad, specijalistički poslijediplomski rad, doktorski rad, odnosno svi radovi koji se pišu u svrhu iznošenja nalaza znanstvenog i stručnog rada – znanstveni članak i stručni članak (Oraić Tolić, 2011, str. 113-120; Silobrčić, 2003, str. 13-21; Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 209; Zelenika 1998, str. 179-308).

Redom od kritičkog prikaza prema doktorskom radu opseg akademskih radova raste te oni u sve većoj mjeri kvalitetom iz stručnih prelaze u znanstvene radove. Opseg kritičkog prikaza, eseja i seminarskog rada ovisi o nastavnom planu pojedinoga predmeta odnosno unutarnjoj organizaciji rada i raspodjeli studentskog opterećenja na pojedinom predmetu. Navedeni radovi pišu se u sklopu nekoga predmeta te donose udio u njegovim ECTS bodovima. Navedeni su radovi dio obrazovnog procesa tijekom studiranja, dok je za završni, diplomski, specijalistički poslijediplomski i doktorski rad specifično što njihova obrana označava kraj obrazovnog procesa i stjecanje određene akademske titule (Oraić Tolić, 2011, str. 118-119; Zelenika, 1998, str. 259-263).

U bolonjskom modelu trogodišnji ili četverogodišnji prijediplomski studij završava pisanjem završnog rada i njegovom uspješnom obranom student/ica stječe titulu prvostupnika/ce. Jednogodišnji ili dvogodišnji diplomski studij završava pisanjem diplomskog rada. Nakon pet godina studija (3+2 ili 4+1) stječe se titula magistra/e struke. Diplomski je rad kvalitetom stručni rad i sadrži samostalno rješavanje problema iz struke te neke oblike originalnosti u obradi teme (Oraić Tolić, 2011, str.119-120; Silobrčić, 2003, str. 110-111; Zelenika, 1998, str. 264-277, 303-305). Nakon diplomskog studija u bolonjskom se sustavu obrazovanje može nastaviti na jednogodišnjim poslijediplomskim specijalističkim studijima, te se po završetku takvog studija stječe titula sveučilišnog/e specijalista/ice. Taj se studij okončava obranom

završnog specijalističkog rada. Poslijediplomsko se obrazovanje može ostvarivati i u sklopu poslijediplomskog znanstvenog doktorskog studija, koji završava obranom doktorskog rada i stjecanjem titule doktora/ice znanosti. Doktorski je rad samostalni znanstveni rad, s originalnom temom, metodologijom i rezultatima, kojim se dobiva licencija za znanost (v. Dunleavy, 2005; Oraić Tolić, 2011, str. 120; Silobrčić, 2003, str. 111-114; Zelenika, 1998, str. 628-662).

Kritički prikaz

Kritički prikaz stručni je rad u kojem student/ica iznosi vlastito mišljenje o izabranom znanstvenom, stručnom ili umjetničkom djelu u svrhu proširivanja i produbljivanja znanja iz područja predmeta iz kojeg se izrađuje. Izradom kritičkog prikaza student/ica osposobljava se za kritičko, objektivno, znanstveno prosuđivanje i vrednovanje tuđeg rada. Od studenta/ice se očekuje da:

1. kratko iznese osnovne zaključke izabranog djela
2. odredi vrijednost i aktualnost izabranog djela s obzirom na ostala teorijska promišljanja o nekom području
3. obrazloži primjenjivost izabranog djela u suvremenoj praksi
4. iznese vlastito mišljenje o izabranom djelu.

Važno je da svi zaključci koje student/ica iznese budu utemeljeni i dobro obrazloženi te da ne iznose kritike izabranog djela u literarnom smislu, budući da to nije predmet kritičkog prikaza. Okosnica za izradu kritičkog prikaza može biti bilo koji znanstveni ili stručni tekst ili umjetnički rad. Preporučeni opseg kritičkog prikaza je 500 do 1 500 riječi (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 210-211).

Esej

Esej je kritički i dijaloški prikaz određene teme ili područja. Tema eseja može biti određeno pitanje/mišljenje ili određeni problem/područje koje je potrebno proučiti i raspraviti. Esej obrađuje različite poglede na izabranu temu na jasan, logičan, razumljiv i promišljen način, ali ujedno mora dati uvid u argumente i zaključke studenta/ice o izabranoj temi. Iznijeti argumenti, mišljenja i zaključci moraju biti potkrepljeni dokazima, empirijskim podacima te mišljenjima stručnjaka u području koje se obrađuje. Dakle, svrha eseja je da pokaže da student/ica može oblikovati i „braniti“ argumente koje iznosi, da poznaje relevantnu literaturu i da o njoj kritičku

promišlja, te da pokaže sposobnost studenta/ice da se aktivno uključi u akademsku raspravu. Opseg eseja kreće se između 1 000 i 3 000 riječi.

Seminarski rad

Seminarski rad kraći je akademski rad u kojem samostalno u pisanom obliku student/ica obrađuje odabranu temu. Izrada seminarskog rada standardna je obveza na visokoškolskim institucijama u svrhu proširivanja i produbljivanja znanja iz područja kolegija iz kojeg se izrađuje. Izradom seminarskog rada student/ica trebaju dokazati da su sposobni samostalno promišljati i zaključivati o odabranoj temi te je ispravno obraditi na teorijskoj i/ili empirijskoj razini. Na teorijskoj razini od studenta/ice se očekuje da obradi spoznaje vezane uz neko područje na temelju akademske literature, dok se na empirijskoj razini od studenta/ice očekuje da istraži neko područje u stvarnosti. Pri pisanju seminarskog rada od studenta/ice se očekuje da razumije kontekst istraživanja u koji smješta temu svog istraživanja, sposobnost da objasni potrebu bavljenja upravo izabranom temom, zatim određivanje važnosti i doprinosa vlastitog istraživačkog pitanja i formuliranje vlastite teze. Važno je da student/ica izradom seminarskog rada pokaže da zna pronaći i koristiti se literaturom, da poznaje temelje provođenja primarnih istraživanja kao i da poznaje pravila izrade akademskog rada. Temu seminarskog rada student/ica dogovara u razgovoru s predmetnim nastavnikom. Poželjno je da student/ica sami predlože teme seminarskog rada. Time pokazuju svoju osjetljivost za probleme, ali i interes za predmet. Preporučeni opseg seminarskog rada je 3 000 do 4 500 riječi (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 209-210). Važno je napomenuti da bi seminarski rad trebao sadržavati minimalno između 15 do 20 prethodno proučenih bibliografskih jedinica.

Znanstveni članak

Znanstveni članak doprinosi razvoju znanosti iznoseći rezultate istraživanja provedenih primjenom metodologije znanstvenog istraživanja. Znanstveni članak objavljuje se u znanstvenom odnosno u znanstveno – stručnom tiskanom ili online časopisu, zborniku radova sa znanstvenog odnosno znanstveno – stručnog skupa, zbirci radova odnosno kao poglavlje u knjizi. Da bi znanstveni članak bio objavljen mora proći anonimni recenzentski postupak. Dakle, znanstveni članak može biti ili prihvaćen za objavljivanje u izvornom obliku, prihvaćen nakon otklanjanja primjedbi recenzenata ili odbijen. Svrha recenzentskog postupka je višestruka: odluka o kvaliteti rada, unapređenju i kategorizaciji rada (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 217 – 218). Duljina znanstvenog članka određena je od strane časopisa za koji se on piše. Opseg znanstvenog članka može biti od 5 do 8 000 riječi. Ono što

razlikuje znanstveni članak od seminarskog odnosno završnog rada, osim procesa recenziranja i objavljivanja, je njegov opseg, ali i kvaliteta odnosno razina zahtjevnosti. Također, znanstveni članak nije obvezni akademski rad tijekom prijediplomskog i diplomskog procesa studiranja, dok seminarski i završni radovi to jesu.

Završni rad

Završni rad akademski je rad čijom izradom i izlaganjem student/ica stječe titulu prvostupnika/ce. Svrha izrade završnog rada je proširivanje i produbljivanje znanja iz područja predmeta iz kojeg se izrađuje. Završni rad predstavlja originalno istraživanje ili analizu teme koja je relevantna za područje studija. Prilikom izrade završnog rada od studenta/ice se očekuje da predstavi vlastito, originalno istraživanje ili analizu teme koja je značajna za područje studija. Točnije, od studenta/ice se očekuje da izradi sintezu prethodnog znanja, istraži literaturu, izvrši istraživanje, odnosno analizu teme i da pruži vlastiti doprinos znanju u određenom području. Izradom završnog rada student/ica stječe samopouzdanje u usvojenom znanju i sposobnost za dodatno učenje iz obvezne ili dopunske literature. Preporučeni opseg završnog rada je od 10 000 do 12 000 riječi, dok je preporučeni broj bibliografskih jedinica, koje bi završni rad trebao sadržavati, između minimalno 20 do 50 bibliografskih jedinica.

Diplomski rad

Diplomski rad akademski je rad koji se piše na samom završetku diplomskog studija. Svrha izrade diplomskog rada je proširivanje i produbljivanje znanja iz područja predmeta iz kojeg se izrađuje. Izradom diplomskog rada student/ica dokazuje svoju sposobnost promišljanja i zaključivanja o odabranoj stručnoj temi na način da je obradi i teorijski i empirijski. Na teorijskoj razini od studenta/ice se očekuje da na temelju opsežne literature da pregled činjenica, spoznaja, zaključaka o izabranoj temi, kao i da dokaže sposobnost odabira literature, njenog razumijevanja i sposobnost zaključivanja. Na empirijskoj razini od studenta/ice se očekuje da odabranu temu istraži na temelju dostupnih sekundarnih podataka ili na temelju vlastitih primarnih podataka. Time student/ica dokazuje poznavanje znanstvene metodologije prikupljanja primarnih i sekundarnih podataka. U praksi nisu rijetki isključivo teorijski diplomski radovi, kada se radi o vrlo zahtjevnim i rijetko obrađenim temama, no bilo bi poželjno da diplomski rad sadržava i empirijski dio. Važno je da student/ica izabere onu temu diplomskog rada koju je vrlo motiviran istražiti, o kojoj ima predznanje ili iskustvo stečeno u praksi (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 211-212). Opseg diplomskog rada

kreće se od 12 000 do 15 000 riječi, dok je preporučeni broj bibliografskih jedinica za diplomski rad minimalno 50.

Plagiranje / Akademsko poštenje

Vrijednost akademskog rada ni u kojem slučaju ne umanjuje korištenje i navođenje radova drugih autora. No, iznimno je važno da se student/ica, prilikom navođenja literature, na svaki tuđi dio rada bezrezervno pozove. Koncepti, ideje, mišljenja, zaključci, podaci, informacije itd. mogu se preuzeti od drugih autora, ali se uvijek treba navesti iz kojeg su bibliografskog izvora preuzeti (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str.170). Bez obzira je li se tuđi rad citira (tekst se preuzima od riječi do riječi), parafrazira (prepričava vlastitim riječima) ili interpretira (tuđi koncepti, nalazi i zaključci tumače se na vlastiti način) izvore je potrebno navesti! Neoznačeni dijelovi rada koji su preuzeti od drugih predstavljaju prisvajanje tuđih dostignuća i nazivaju se plagijatom. Plagijat je svako književno, znanstveno ili drugo djelo nastalo prisvajanjem tuđeg rada prepisivanjem u cjelini, u bitnim ili u prepoznatljivim dijelovima (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 170), dok je plagiranje prisvajanje nečijeg rada kao vlastitoga te je riječ o najgorem obliku kršenja kodeksa akademskog integriteta, najvećem etičkom prijestupu u akademskoj zajednici, protivnu njenim temeljnim vrijednostima (Oraić Tolić, 2011, str. 441). Plagiranje je u tehničkom smislu svako nepravilno citiranje, parafraziranje i sažimanje. Također, poseban oblik plagiranja pri izradi akademskih radova je samoplagiranje. Diplomski rad i završni rad moraju biti originalni, što znači da ne mogu nastati preradom nekog prethodnog vlastitog rada koji je već iskorišten u svrhu stjecanja ECTS bodova i ocjene. Svako plagiranje podliježe moralnim i zakonskim sankcijama. U skladu s tim svaki završni i diplomski rad trebaju sadržavati izjavu o akademskoj čestitosti koja je objavljuje na stranici prije Sadržaja:

IZJAVA O AKADEMSKOJ ČESTITOSTI

Ja, _____, JMBAG _____,

izjavljujem da sam samostalno izradio/izradila završni rad pod naslovom:

Svojim potpisom jamčim:

- da sam jedini autor/jedina autorica ovoga završnog rada,
- da su svi korišteni izvori literature primjereno citirani ili parafrazirani te popisani u literaturi na kraju rada,
- da ovaj završni rad ne sadrži dijelove radova predanih na Sveučilištu u Splitu ili drugim ustanovama visokog obrazovanja radi završetka sveučilišnoga ili stručnog studija,
- da je elektronička verzija ovoga završnog rada identična tiskanoj verziji,
- da sam upoznat/upoznata s odredbama Etičkoga kodeksa Sveučilišta u Splitu.

U Splitu, _____

(datum)

(potpis studenta/ice)

Pravila citiranja

Kao što je ranije rečeno, vrijednost akademskog rada ni u kojem slučaju ne umanjuje korištenje i navođenje radova drugih autora. No, iznimno je važno da student/ica precizno, jasno i detaljno navede sve vrste izvora informacija. Osnovni izvor takvih informacija čine znanstvena djela, točnije znanstvena literatura. Literatura se koristi kako bi se potkrijepile vlastite tvrdnje na način da se prenose tuđe misli, argumenti, ideje, zaključci i/ili riječi. Tri su osnovna načina uporabe literature:

1. izravno prenošenje, odnosno citiranje,
2. parafraziranje (prepričavanje),
3. sažimanje.

Citiranje, parafraziranje, sažimanje

„Citiranje je preuzimanje teksta iz drugih izvora od riječi do riječi, u kojem slučaju je preuzeti tekst potrebno staviti u navodne znakove“ (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str.17). Dakle, ono preuzeto iz tuđeg rada važno je jasno označiti u vlastitom tekstu. Citati su oblik uporabe literature u kojem se dijelovi tuđeg teksta doslovno preuzimaju. Citira se kada tuđe riječi podupiru vaše stajalište ili mu se suprotstavljaju, kada imaju autora i kada su nove, kao i zbog priznavanja drugih autora, zaštite od plagijata, snage argumentacije te širine informacije (Oraić Tolić, 2011, str. 439-443). Citati dugi dva do tri retka ugrađuju se u vlastiti tekst, a oni duži od tri retka teksta trebali bi se izdvojiti iz vlastitog teksta u zasebni odlomak, koristeći nešto veće margine i/ili nešto manju veličinu fonta u odnosu na vlastiti tekst. Odmah iza citata navodi se izvor iz kojeg je citat prenesen putem citatnice.

Tablica 1.

Načela dobrog citiranja

referentnost	odnosi se neposredno na temu, nije samo ukras u tekstu
točnost	identičan je s izvornikom
obilježnost	označen je navodnicima (ili kao odvojeni odlomak)
funkcionalnost	ima ulogu u argumentaciji – može biti ilustrativni, polemički ili dijaloški
inkorporiranost	pitko (logički i formalno) je ugrađen u tekst

Izvor: prilagodile autorice prema Oraić Tolić, 2011, str. 440-443.

Primjer citiranja:

Haramija (2014, str. 452) objašnjava svrhu Interneta i društvenih mreža u političkoj komunikaciji:

„Internet bi (po svojim svojstvima) ponajprije trebao biti sredstvo dijaloga i mobilizacije pristaša, a ne sredstvo promidžbe odnosno oglašavanja. U medijima poput televizije ili radija moguće je oglašavati, ali kroz njih se ne može brzo dvosmjerno komunicirati. Putem interneta upravo je to moguće i potrebno kako bi se zajednički, s građanima kreirala politika. Danas je to posebice omogućio razvitak tzv. društvenih mreža.“

„Parafraziranje je prepričavanje tuđeg teksta vlastitim riječima. Koristi se u slučaju kada se želi preuzeti veći dio teksta, jer se sumiranjem i oblikovanjem vlastitim riječima on svodi na manji obim. Pri parafraziranju je važno paziti da se zadrži smisao izvornog teksta“ (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 170). Parafraziranje je vrlo osjetljivo, jer je pritom granica prema plagiranju najkrhkija pa se treba koristiti samo onda kada se tuđe ideje mogu izraziti bolje nego u izvorniku. Tada je posebno važno sve napisati novim, odnosno vlastitim riječima, a ne samo zamijeniti neke izraze originalnog iskaza (Oraić Tolić, 2011, str. 444-448). Parafraze se, također, označavaju citatnicama.

Primjer parafraziranja:

Autori zaključuju kako razlike među kandidatima u posezanju za negativnom političkom komunikacijom treba tražiti u općoj razini konkurentnosti političke utrke i pozicijom određenog kandidata u političkoj utrci u odnosu na njegovog protivnika (Auter i Fine, 2016, str. 18).

Sažimanje je iznošenje tuđih ideja na najkraći mogući način, dakle ukratko se prenose tuđe misli ili argumenti, bez navođenja originalnih formulacija i bez prepričavanja. I ono se označava citatnicom (Oraić Tolić, 2011: 448-449).

Primjer sažimanja:

Slikovit prikaz metoda negativne političke komunikacije kojima se politički akteri služe na svom putu prema političkoj pobjedi u svom radu iz 2009. godine dao je David Mark. Autor navodi da negativna kampanja nerijetko podrazumijeva neprestano i stalno govorenje za protivnika pogubne riječi, da negativna kampanja zahtjeva konstanto isticanje protivnikovih gafova, bilo verbalnih ili fizičkih, da negativna kampanja može biti u tome negativna što jedan od političkih kandidata izigrava žrtvu i da negativna

kampanja, koja naizgled ne odaje dojam negativne, jest negativna u tome što jedan kandidat vrijedne informacije o sebi iznosi paralelno iznoseći problematične informacije o svom protivniku (Mark, 2009, str. 4-7).

Od iznimne je važnosti da se u tekstu uvijek nedvosmisleno može razlučiti što pripada samom autoru, a što je preuzeto od drugih autora i izvora. Ključno je pravilno obilježavati sve načine uporabe literature. Za to se koriste citatnice u tekstu i bibliografske jedinice na kraju rada. Postoji više oblika citatnica i bibliografskih jedinica koji u specifičnim kombinacijama čine citatne stilove. Drugim riječima, „načini pisanja citatnica i bibliografskih jedinica, kao i citatni stilovi, beskrajno su raznoliki“ (Oraić Tolić, 2011, str. 514). Osnovno je pravilo da se u nekom radu može koristiti samo jedan citatni stil. Izabrani se stil mora dosljedno primjenjivati od početka do kraja rada. Pri izradi završnih i diplomskih radova na samostalnom sveučilišnom prijediplomskom studiju Komunikacija i mediji i diplomskom studiju Novinarstvo u suvremenim medijima studenti/ce trebaju koristiti APA citatni stil i navođenje bibliografskih jedinica u obliku (autor, godina).

Citatnice

Citatnice ili reference načini su navođenja izvora u tekstu rada. To su bibliografske bilješke u kojima se donose podaci potrebni za identifikaciju citiranih ili konzultiranih izvora. Postoje tri vrste citatnica: tekstnote (unutartekstne citatnice ili bilješke u tekstu), fusnote (podtekstne citatnice ili bilješke pod tekстом), te endnote (izvantekstne citatnice ili bilješke na kraju teksta). U APA citatnom stilu citatnice se koriste kao unutar tekstne bilješke (tekstnote). To su bibliografske bilješke koje u zagradama donose podatke koji upućuju na citiranu ili konzultiranu literaturu, a pišu se neposredno iza dijela teksta na koji se odnose. Svaka takva citatnica mora sadržavati prezime (prezimenamena) autora i godinu izdanja djela.

Primjeri citatnica:

Zanimljivo je da za anafore i zamjenice tvrdi da nisu leksičke jedinice nego „gramatički formativi uvedeni računskim sustavom”, odnosno „nešto poput gramatičkih obilježja koja se dodaju leksičkim jedinicama prije nego što na njih djeluje računski sustav” (Hornstein, 2001, str. 189).

Proces modernizacije, kojeg obilježavaju “sve veća socijalna složenost” (Swanson i Mancini, 1996, str. 9) i sve veća društvena fragmentacija, ...

„Većina je politoloških radova zaokupljena proučavanjem donositelja odluka, te je stoga ključna istraživačka tehnika za politologe ono što je poznato kao intervjuiranje elita“ (Burnham i sur., 2006, str. 219).

Kada se pri sažimanju student/ica poziva na cijelo djelo ili ako je riječ o ideji koja prožima cijelu knjigu ili članak, nije potrebno navoditi brojeve stranica. Ako se pak student/ica poziva na konkretan dio djela, tada treba navesti i broj/eve stranica. Pri citiranju je obavezno navesti broj stranice s koje je citat preuzet (Oraić Tolić, 2011, str. 449-462).

Primjeri sažimanja:

Swanson i Mancini (1996, str. 9) tvrde da proces modernizacije obilježavaju ...

Suvremene demokracije mogu biti potpune ili ukotvljene, odnosno manjkave (Merkel, 2004).

Fusnote

Fusnote su pod tekstne citatnice ili bilješke pod tekstem. Mogu biti bibliografske ili dokumentarne (koje upućuju na korištenu literaturu), te one koje nešto objašnjavaju ili eksplikativne (koje donose dodatne informacije i komentare što ne pripadaju neposredno u argumentaciju). Jedan akademski rad ne može istodobno koristiti i tekstnote i bibliografske fusnote. Fusnote donose dopunska, korisna, ali ne i nužna objašnjenja. Osim toga, mogu upućivati na neki drugi izvor koji obrađuje istu ili sličnu problematiku, a koji nije citiran, parafraziran ili sažiman u radu (Oraić Tolić, 2011, str. 450-457).

Endnote

Endnote su krajnje bilješke, sustav je to citiranja prema redosljedu pojavljivanja. Točnije rečeno, preuzeti dijelovi teksta označavaju se brojkama, a u krajnjim bilješkama se pod istim brojem nalaze podaci o izvoru literature. Naime, ukoliko se u radu već poziva na neko djelo, nije potrebno ponovno pisati sve podatke o djelu, već se uz ime (imena) autora piše „op. cit.“ (lat. *opus citatum* = „navedeno djelo“), a na kraju se navodi broj stranice (stranica) s koje je navod preuzet. Ako se autor poziva na djelo koje je na istoj stranici navedeno u prethodnoj endnoti, piše se kratica „Ibid.“ (lat. *ibidem* = „na istom mjestu“) koja označava da se radi o istom djelu i nakon nje, također, slijedi broj stranice s koje je navod preuzet (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 175).

Bibliografske jedinice

Bibliografske jedinice „funkcionalan su opis identifikacijskih podataka za prepoznavanje i lokaciju (...) izvora“ (Oraić Tolić, 2011, str. 462).

Osnovu za prikupljanje podataka, informacija, argumenata i zaključaka prilikom pisanja akademskih radova čine tri klasična izvora, odnosno tri klasične bibliografske jedinice:

1. znanstvene knjige (monografije ili udžbenici)
2. poglavlja u zbornicima, jednokratnim izdanjima niza članaka ili studija više autora
3. članci u periodičnim znanstvenim časopisima, odnosno publikacijama

Također, u pisanju završnih i diplomskih radova, posebice u radovima koji uključuju empirijsko istraživanje, mogu se koristiti i mnogi drugi izvori poput raznih dokumenata, novinskih članaka, transkripata intervjua, video-isječaka itd. U današnjem, suvremenom svijetu sve se više kao izvori znanstvenih informacija koriste i internetski izvori. Dakle, to mogu biti primarni izvori, poput raznih internetskih stranica, portala ili on-line baza podataka, no i sekundarni, poput on-line izdanja tiskanih časopisa. Nabrojane klasične izvore karakterizira viša razina pouzdanosti i vjerodostojnosti informacija u odnosu na internetske izvore.

Važno je napomenuti da kod korištenja internetskih izvora osobitu pozornost treba obratiti na njihovu vjerodostojnost i relevantnost. Pokazatelji koji bi trebali jamčiti da se radi o vjerodostojnom izvoru informacija su: iza objave stoji znanstvenik, stručnjak, profesionalni novinar ili registrirani nakladnik, objavljene informacije redovito se uređuju i imaju točno navedeni datum objave, autor/ica je nepristran, daje uvid u više perspektiva problema, augmentativno iznosi svoje mišljenje, portal ima istaknut Impressum i identitete osoba koje ga uređuju i za njega pišu. Student/ica, prilikom pisanja svog rada, trebao bi izbjegavati korištenje web stranica poput *Wikipedije* kao izvora informacije. Informacije na tom i njemu sličnim portalima nisu provjerene, objavljuju ih volonteri, njihov identitet nije poznat i informacije koje dijele često su odraz njihovog osobnog mišljenja koje nije utemeljeno na argumentima. Stoga bi student/ica trebao pribjegavati korištenju međunarodnih znanstvenih baza podataka, poput platforma *Web of Science*, *Scopus* i dr, portalu *Hrčak* koji na jednom mjestu okuplja hrvatske znanstvene i stručne radove, kao i zbirka e-časopisa uglednih izdavača, poput *Wiley*, *IEEE*, *JSTOR*. Izvori na spomenutim platformama i portalima, kao i njima sličnima, podliježu znanstvenoj praksi što ih čini vjerodostojnima i relevantnima.

Prilikom pisanja akademskih radova iznimno je važno točno odrediti vrstu izvora. Naime, različite izvore prikazuje se različitim podacima i njihove bibliografske jedinice sadrže različite obavezne elemente. Obavezni se podaci u bibliografskim jedinicama redaju specifičnim redoslijedom, ovisno o tome o kojem je citatnom stilu riječ.

Pravila korištenja APA citatnog stila prilikom navođenja izvora

Postoje mnogi primjeri citatnih stilova, no za znanstveno područje društvenih znanosti karakteristično je korištenje APA (*American Psychological Association*) citatnog stila.

Pravila za navođenje literature u akademskom tekstu su sljedeći:

1. Navođenje jednog rada jednog autora

[McLuhan \(1973\) navodi...](#)

[U dosadašnjim proučavanjima McLuhan \(1973\) zapaža...](#)

[Mulvey objavljuje esej 1975. godine u kojem...](#)

Važno je znati da unutar jednog paragrafa nije potrebno navoditi godine rada sve dok ne postoji mogućnost da se radi o različitim radovima.

2. Navođenje jednog rada, ali skupine autora (do njih šest)

Radi li se o radu dvoje autora uvijek treba navesti prezimena oba autora i to svaki put kada se izvor navodi u akademskom tekstu:

[Nai i Walter \(2015\) nude definiciju negativne kampanje...](#)

[Temeljen zapažanja i istraživanja političkih fenomena može se reći da je negativna kampanja...\(Nai i Walter, 2015\).](#)

Radi li se o radu tri, četiri, pet ili šest autora u prvom navođenju izvora u akademskom radu koriste se prezimena svih autora, dok u se u kasnijim navodima navodi prezime samo jednog autora, nakon čega je potrebno dodati kraticu „i sur.“:

Prvo navođenje izvora u akademskom radu:

[Wesserstein, Zappulla, Rosen, Gerstman i Rock \(1994\) našli su...](#)

[Svako sljedeće navođenje izvora u akademskom radu:](#)

[Wesserstein i suradnici \(1994\) su našli ili \(Wesserstein i sur., 1994\)](#)

3. Navođenje jednog rada, ali skupine autora (šest ili više autora)

Radi li se o radu šestorice ili više autora u svakom navođenju takvog izvora u akademskom radu navodi se samo prezime jednog autora, nakon kojeg slijedi kratica i „sur.“:

Barić i sur. (1995) nazivaju...

Prema Barić i sur. (1995)...

Koristi li student/ica kao izvor rad šestorice ili više autora, od kojih je jedan autor isti kao i u prethodnim radovima, tada treba navesti ime prvog autora i imena drugih autora i to onoliko koliko je potrebno da se razlikuju ta dva izvora.

Kosslyn, Koeninig, Barrett, i sur. (1992) ili (Kosslyn, Koenig, Barrett, i sur., 1992)

4. Navođenje rada različitih autora, ali autori imaju isto prezime

Koristi li se, dakle, kao izvor radovi različitih autora, koji imaju isto prezime, tada u navođenje treba dodati početna slova imena autora:

Luce, R. D. (1959) i Luce, P. A. (1972) istražili su...

Istraživanje pokazuje... (Luce, R. D., 1959 i Luce, P. A., 1972).

5. Navođenje dva ili više radova u zagradama

Dakle, u akademskom radu moguće je citirati autora na način da se i autor i godina stave u zagradu. Redoslijed citiranja dva ili više radova unutar zarada tada treba odgovarati redoslijedu radova u popisu literature i to prema slijedećim pravilima:

- dva ili više radova istih autora treba posložiti prema godini izdanja, od starijih prema recentnijima

Prošla istraživanja (Edeline i Weinberger, 1991, 1999)...

Burzio (1989, 1991) gradi svoj pristup polazeći od morfološke gospodarnosti anafora koju smatra njihovom određujućom karakteristikom.

- odnosi se na radove koji autori imaju iste godine u tisku

Nekoliko istraživanja (Johnson, 1991a, 1991b, 1991c; Singh, 1983)

- dva ili više radova različitih autora navode se prema abecednom slijedu prezimena prvog autora

Nekoliko istraživanja (Balda, 1980; Kamil, 1988; Pepperberg i Funk, 1990)...

- iznimka je kada se odvoja glavna referenca od onih manje važnih, a to se označava s „vidjeti i“

(Overmier, 1993; vidjeti i Abeles, 1992; Storndt, 1990)

6. navođenje jedinstvenih dijelova izvora (određenih stranica, poglavlja)

Koristi li se jedinstveni dio nekog rada kao izvor u akademskom radu, tada treba ukazati i na stranicu, odnosno poglavlje:

Konačni cilj svake političke kampanje, negativne ili afirmativne, je pobjeda na izborima, dok je „strateški cilj...“ (Haramija i Poropat Darrer, 2014, str. 20).

Navedena pravila vrijede prilikom navođenja svih bibliografskih jedinica, bilo da je riječ o znanstvenim knjigama, poglavljima u zbornicima, člancima ili pak internetskim izvorima. Također, sva pravila vrijede za citiranje. U slučaju korištenja citiranja tuđeg rada u akademskom radu, tada se obavezno trebaju koristiti navodni znaci, nakon kojih odmah slijedi izvor.

Pravila izrade popisa literature

Popis korištene literature izrađuje se kako bi student/ica pružili potpuni uvid u sve bibliografske podatke korištene prilikom izrade akademskog rada. Popis svih izvora prilaže se na kraju akademskog rada, navodi se abecednim redom prema prezimenima autora pojedine publikacije.

Nadalje, savjet je da student/ica popis literature izrađuje paralelno s pisanjem akademskog rada. Na taj način zadatak izrade popisa literature postaje sistematičniji i jednostavniji.

Slijede pravila izrade popisa literature:

1. knjige se navode na sljedeći način, uz obavezno navođenje elemenata:

Ime/imena autora knjige – navodi se prezime i inicijali imena autora. U slučajevima kada autor djela nije osoba, već ustanova ili organizacija, tada naziv ustanove dolazi umjesto imena autora. Titule autora se ne pišu.

Godina objavljivanja djela.

Naslov knjige.

Broj izdanja knjige, u slučaju kada se radi o knjizi koja je doživjela više izdanja.

Naziv izdavačke kuće koja je knjigu izdala.

Sjedište izdavačke kuće, odnosno mjesto u kojem je knjiga izdana.

Primjer 1: Marek, P. (1995). *Political Marketing and Communication*. Hohn Libbey. London.

Primjer 2: Barek, R., Kirk, J., Munday, R.J. (1988). *Narrative analysis*. (3.izd.). Indiana University Press. Bloomington.

2. Važno je znati da naslov knjige ide u kurziv. Članci se navode na sljedeći način sa sljedećim elementima:

Ime autora članka.

Godina objavljivanja članka. Ukoliko je riječ o članku s interneta, navodi se godina kada je članak zaista napisan, a ne godina kada je članak objavljen na internetu.

Naziv članka.

Medij u kojem je članak objavljen:

- kada je članak objavljen u časopisu, navodi se naziv časopisa, godište (volumen) časopisa u kojem je članak objavljen, broj časopisa u kojem je članak objavljen i stranice na kojima je članak objavljen
- kada je članak objavljen u knjizi, navode se svi elementi navođenja knjige, a na kraju se dodaju stranice na kojima se nalazi izabrani članak
- kada je članak objavljen na internetu, potrebno je navesti adresu internetske stranice s koje je članak preuze, stranice na kojima se članak nalazi i datum pristupa članku

Primjer 1: Perry, C. (2001). What health care assistants know about clean hands. *Nursing Times*, 97(22), 63-64.

Primjer 2: Bjork, R.A. (1989). Retrieval inhibition as an adaptive mechanism in human memory. In H. L. Roediger III, F. I. M. Craik (Ed.) *Varieties of memory and consciousness*, 309-330, Hillsdale, NJ: Erlbaum.

Primjer 3: Collins, S., Smith, K.G., Stevens, C.K. (2001). *Human Resources Practices. Knowledge-creation Capability and Performance in High Technology Firms*, 1-36, www.ilr.cornell.edu/cahrs (datum pristupa: 22.4.2024.).

Važno je znati da ako se radi o radu u časopisu naziv časopisa stavlja se u kurziv, ukoliko se radi o knjizi naslov knjige ide u kurziv. Kada je riječ o poglavlju u knjizi naslov knjige ide u kurziv, a praćen je brojem stranica poglavlja koje nisu u kurzivu.

Također, ukoliko su podaci korišteni u akademskom radu pronađeni na nekoj internetskoj stranici, a oni nisu dio nijednog članka objavljenog na internetu, potrebno je navesti naziv i adresu internetske stranice s koje je informacija preuzeta (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 177-178).

Nadalje, kada je riječ o autoru koji je u različitim godinama objavljivao svoje različite radove, u popisu literature prvo navodimo njegova starija, a potom recentnija izdanja.

Brač, I. (2017). Instrumentalne imenske skupine sa značenjem sredstva i načina. *Rasprave*, 43(2), 311-330.

Brač, I. (2018). Prijedložna skupina s+ instrumental u hrvatskom jeziku. *Suvremena lingvistika*, 44(85), 1-22.

Ako koristimo rad istog autora kojeg je on u istoj godini mijenjao i/ili dopunjavao, tada u popisu literature godini dodajemo slova abecede i to na način da mijenjanom i/ili dopunjenom izdanja dodajemo slovo a, onom starijem slovo b i tako redom.

Díaz, P., Aedo, I., i Panetsos, F. (2001a). Modeling the Dynamic Behavior of Hypermedia Applications. *IEEE Transactions on Software Engineering*, 27(6), 550-572.

Díaz, P., Aedo, I., i Panetsos, F. (2001b). Modeling the Dynamic Behavior of Hypermedia Applications. *IEEE Transactions on Software Engineering*, 27(6), 550-572.

U akademskom radu moguće je koristiti kao izvore i pravne izvore. U tom slučaju pravne izvore prilikom izrade popisa literature, bilježimo na slijedeći način:

Obiteljski zakon. Narodne novine, br. 116/2003, 136, 2004., dok u njihovo korištenje u akademskom tekstu označujemo ovako:

(Obiteljski zakon, NN 116/2003, čl. 21, st1).

Forma i tehničke karakteristike rada

Prilikom pisanja akademskih radova važno je zadovoljiti formu i tehničke karakteristike rada. Stoga, svaki akademski rad na studiju mora biti oblikovan prema zadanim stavkama kako bi uopće mogao biti razmatran za ocjenjivanje. Zadani font akademskih radova na ovom studiju je Times New Roman, a propisana veličina znakova u osnovnom tijelu teksta je 12. Osim osnovnog tijela teksta, akademski radovi se raščlanjuju u poglavlja. Najčešće se akademski rad sastoji od dvije razine poglavlja, ali ponekad autori odabiru i onu najnižu, treću razinu. Prilikom pisanja radova na ovom studiju za prvu razinu poglavlja koristi se font Times New Roman u veličini 12 s podebljanjem (engl. *bold*). Za drugu razinu poglavlja koristi se također font Times New Roman u veličini 12, ali s podebljanjem (engl. *bold*) i kurzivom (engl. *italic*). Na koncu, kod treće razine poglavlja koristi se font Times New Roman, ali u veličini 11 i s podebljanjem (engl. *bold*). U cijelom dokumentu prored mora iznositi 1,5 osim u tablicama i fusnotama, a poravnavanje treba biti obostrano (engl. *justify*). Zadane gornje, donje, lijeve i desne margine potrebno je namjestiti na 2,54 cm odnosno odabrati opciju standardnih margina (engl. *normal*). Iako je preporuka ne koristiti predugačke citate, u slučaju da se koristi citat koji je dulji od tri reda, potrebno ga je drugačije oblikovati od ostatka teksta korištenjem fonta veličine 10 i uz uvlaku s lijeve strane. Fusnote se prema ovim Uputama mogu koristiti kao dodatne bilješke, a njihovo korištenje također podliježe posebnom oblikovanju. Svaka fusnota ima svoj redni broj koji se piše kronološki, a odvajaju se crtom na dnu teksta. Fusnote se pišu fontom Times New Roman, u veličini 10 i s jednostrukim proredom. Za dodavanje fusnota u Wordu na alatnoj traci odabere se opcija Reference (engl. *References*), a zatim Umetni fusnotu (engl. *Insert Footnote*)

Tablica 2.

Oblikovanje tijela teksta i razina poglavlja

<p>1. Prva razina poglavlja Tijelo teksta.</p> <p>1.1. Druga razina poglavlja Tijelo teksta.</p> <p>1.1.1. Treća razina poglavlja Tijelo teksta.</p> <p>2. Prva razina poglavlja Tijelo teksta.</p>

Kako numerirati stranice akademskog rada?

Jedna od najčešćih grešaka prilikom tehničkog oblikovanja rada jest numeriranje stranica. U svakom akademskom radu vrlo je važno numerirati stranice na način da numeriranje počinje brojem 1 na stranici gdje počinje uvodni dio rada. Sve stranice prije toga (npr. naslovna, sadržaj, popis ilustracija i sl.) se ne numeriraju. Da bi se na ovaj način numerirale stranice, u Wordu se mora izvršiti nekoliko radnji. Za početak, potrebno je kliknuti na naslov poglavlja i staviti pokazivač ispred samog naslova. Na alatnoj traci odabire se opcija Raspored (engl. *Layout*), a potom Prijelomi (engl. *Breaks*) i komanda Neprekinuto (engl. *Continuous*). Nakon ovih radnji prelazi se na opciju Umetni (engl. *Insert*) na alatnoj traci te se odabire Zaglavlje (engl. *Footer*) i Uređivanje zaglavlja (engl. *Edit Footer*). Tada se otvara posebna alatna traka za uređivanje Zaglavlja. Prvo je potrebno ukloniti oznaku Povezivanje s prethodnim (engl. *Link to previous*), a potom odabrati opciju Brojevi stranice (engl. *Page numbers*) i Oblikovanje brojeva stranica (engl. *Format Page Numbers*). U tom trenutku će se otvoriti dijaloški okvir u kojem se odabire opcija Numeriranje stranica (engl. *Page numbering*), a potom Počni od (engl. *Start at*). U praznom prostoru upiše se broj 1, klikne se OK i izađe se iz opcije uređivanja.

Zašto je važno koristiti odlomke?

Najsažetije rečeno, odlomak je „količina teksta potrebna da se izrazi ideja ili misao cjelina“ (Oraić Tolić, 2011). Premda se odlomak u svojoj definiciji može odnositi i na jednu rečenicu u kojoj se izražava određena ideja, prosječna duljina jednog odlomka iznosi pet do petnaest redova. Važno je napomenuti da ta duljina nije strogo zadana već ovisi o potrebnoj količini prostora koji je potreban za razvijanje određene ideje. Više odlomaka čini odjeljke i poglavlja, a za njihovu međusobnu povezanost koriste se konektori i modifikatori (osobne zamjenice trećeg lica, pokazne zamjenice, veznici, prilozi, čestice, slova, brojevi i sl.). Prilikom pisanja, preporuča se izmjenjivanje duljine odlomaka da bi tijek čitanja bio dinamičan i jasan (Oraić Tolić, 2011, str. 340-361).

Osim duljine redova, posebnu pažnju valja usmjeriti i na tehnike odvajanja odlomaka. Postoje dva osnovna modela prema kojima se odlomci odvajaju. Prvi model podrazumijeva korištenje uvlaka na način da se kod početka svakog odlomka uvuče tekst te se ne koristi dvostruki prored između odlomaka. Drugi model baziran je na korištenju dvostrukog proreda između pojedinih odlomaka uz odsustvo korištenja uvlaka (Oraić Tolić, 2011, str. 340-341). Vrlo je važno istaknuti da se u jednom akademskom radu mora koristiti isključivo jedan model. Ako se modeli u jednom radu miješaju, ostavlja se dojam nezainteresiranosti i nepoštivanja pravila pisanja

akadenskog rada što može dovesti do negativne povratne informacije čitatelja, odnosno ocjenjivača.

Jezik, stil, pravopis i gramatika

Svaki akademski rad na ovom studiju mora biti napisan hrvatskim standardnim jezikom, osim ako zadatkom na kolegiju nije predviđeno drugačije. Važno je da se poštuje jezična, pravopisna, gramatička i stilska razina da bi rad bio zadovoljavajući. Prilikom pisanja akademskih radova preporuka je, stoga, u Wordu uvijek imati uključen alat koji provjerava pravopis i gramatiku te na taj način sam detektira pogreške u pisanju. Nedopustivo je na ocjenjivanje predati rad koji je prepun tipfelera, pravopisnih, gramatičkih i stilskih grešaka. Ako se za pisanje akademskih radova koristi strana literatura, potrebno je pronaći stručan termin na hrvatskom jeziku i njega koristiti u radu. Ako je, pak, nužno koristiti termin na engleskom jeziku tada je potrebno riječ staviti u kurziv. U slučaju da se citira navod na stranom jeziku, potrebno ga je prevesti na standardni hrvatski jezik, a ne ostaviti u izvorniku.

Akademski radovi pišu se znanstvenim diskursom što znači da oni moraju biti objektivni, apstraktni, jasni, precizni i sažeti. Odnosno, u akademskim radovima izbjegava se korištenje dugih rečenica. Dulje ideje potrebno je razlomiti u nekoliko kraćih dijelova, točnije, rečenica. Nadalje, karakteristika akademskih radova je i logičnost što znači da pojmovi moraju biti povezani unutar rečenica, odlomaka i poglavlja. Prilikom pisanja radova nužno je voditi računa o strukturiranosti o kojoj će biti riječ u idućem poglavlju. Izbjegava se korištenje stilskih figura, originalnih izraza i slično te se biraju ustaljeni izrazi. Rečenica ne bi smjele započinjati brojevima, a kratice se koriste umjereno. Važno je da informacije unutar akademskog rada budu povezane s izvorima (Oraić Tolić, 2011, str. 380-412). Svakako je preporuka da se u akademskim radovima više koriste znanstveni izvori (znanstveni članci, znanstvene knjige i poglavlja u zbornicima), a ostali izvori tek u slučaju nužnosti.

Kako napisati akademski rad?

Nakon opisivanja i usvajanja tehničkih karakteristika pisanja akademskih radova, postavlja se pitanje kako napisati sam akademski rad. Svako pisanje akademskog rada podrazumijeva odabir i definiranje teme, izradu nacrtu i strukture rada te, na koncu, pisanje samog rada prema prethodno određenim elementima.

Proces odabira i definiranja teme

U situacijama kada tema akademskog rada nije unaprijed zadana ili ponuđena za izbor, potrebno je samostalno definirati temu. Strukturom, tema se definira kao jasna izjavna rečenica. Iako se tema može birati na različite načine, postoje neka univerzalna pravila koja mogu značajno pomoći tom procesu. Preporuka je da se prilikom odabira i definiranja teme u obzir uzimaju preferencije autora. Nadalje, važno je poznavati znanstveno područje, polje ili granu iz kojih se piše akademski rad. Tema mora biti inovativnija u smislu da nije dovoljno obrađivana ili da se može sagledati iz novih i drugačijih uglova. Također, tema mora biti optimalne veličine što znači da nije ni preusko ni preširoko postavljena. Kao što je naglašeno i u prethodnom poglavlju, u akademskom radu ključno je koristiti znanstvenu literaturu i izvore. Stoga, za odabir teme potrebno je voditi računa da takva literatura postoji i da je dostupna za korištenje. S obzirom na to da je jezik znanosti engleski, važno je poznavati njega ili neki drugi strani jezik u onoj mjeri koja je potrebna za raspisivanje i istraživanje teme. Na koncu, prilikom odabira teme nužno je imati definirano vrijeme, prostor i materijalne uvjete koji su potrebni za pisanje i istraživanje (Oraić Tolić, 2011, str. 165).

Problem, istraživačka pitanja, (hipo)teze i metodologija

Nakon definiranja teme, a prije početka pisanja samog rada, vrlo je važno detektirati problem. Naime, pisanje akademskih radova ne podrazumijeva samo prepričavanje sadržaja na određenu temu već kritičko razmišljanje u okviru odabrane ili zadane teme ovisno o razini zadatka kojeg moraju obaviti. Svaki dobar akademski rad sadržava i istraživačko pitanje. Oraić Tolić (2011, str. 176) istraživačka pitanja dijeli na teorijska, praktična ili primijenjena te razvojna pitanja. Teorijska pitanja uglavnom se najčešće koriste u akademskim radovima i odnose se na ono što možemo misliti o određenoj temi. Postavljanjem praktičnih ili primijenjenih pitanja želimo doznati kako nešto napraviti ili kako poboljšati određenu stavku u praksi. Na koncu, razvojna pitanja podrazumijevaju spoj teorijskih i praktičnih. Polazi se od teorijskog pitanja, a zatim se

pronalaze oblici rješavanja koja se mogu primijeniti u praktičnom djelovanju (Oraić Tolić, 2011, str. 176).

Kada je problem prepoznat, a istraživačka pitanja postavljena, idući koraka podrazumijeva postavljanje hipoteze, odnosno teze. Hipoteza označava pretpostavku, preliminarni odgovor na postavljeno pitanje. Riječ je o obliku prethodne tvrdnje za kojeg autor podrazumijeva da je točan. Teza se, pak, smatra određenom postavkom koja proizlazi iz faze raspoređivanja argumenata. Definirana je kao „najuvjerljivija hipoteza koju smo odlučili poduprijeti argumentima i dokazati“ (Oraić Tolić, 2011, str. 184). U akademskim i znanstvenim radovima, teza je jasno definirana izjavna rečenica, odnosno tema. Također, upravo ta tezna rečenica temelj je u definiranju naslova rada (Oraić Tolić, 2011, str. 195-197).

Za provođenje konkretnog istraživanja, važno je odabrati metodologiju istraživanja. Postoje različita svojstva prema kojima postoje vrste istraživanja, a potom i različite metode istraživanja. Studenti će se kroz svoje obrazovanje detaljnije upoznati s metodološkim postavkama u akademskim radovima, ali važno je opisati da na temelju metodološkog pristupa postoje kvantitativna istraživanja, kvalitativna istraživanja i istraživanja kombiniranom metodologijom. Odnosno, prema vrsti prikupljanja podataka postoje primarna i sekundarna istraživanja, a prema vrsti podataka koja se proučava, teorijska i empirijska istraživanja (Tkalac Verčić, Sinčić Ćorić i Pološki Vokić, 2010, str. 10-15).

Nacrt rada

Paralelno s procesom definiranja teme akademskog rada, kreira se i nacrt rada, odnosno nacrt istraživanja. Studentima nacrt predstavlja vizualnu vodilju za pisanje rada jer se na taj način s lakoćom može pratiti struktura, logika i argumentacija rada. S druge strane, nacrt rada ili istraživanja kod nekih profesora je preduvjet za odabir teme i početak pisanja seminarskog rada, ali i ključni faktor u prijavi teme završnog i diplomskog rada na ovom studiju.

Svaki nacrt rada ili istraživanja mora uključivati navedene dijelove (Oraić Tolić, 2011, str. 197):

- Naslov rada
- Sadržaj
- Hipotetični uvod (postavljanje problema, formulacija teze i osnovna argumentacija)
- Preliminarni zaključak
- Početni popis literature.

Kako pronaći relevantne izvore?

Relevantni izvori mogu se pronaći na više načina, a to uključuje posuđivanje knjiga u knjižnici, uporabu knjižničnih fondova, kupnju knjiga, online pretraživanje, traženje dokumenata od autora i uporabu privatne knjižnice (Oraić Tolić, 2011, str. 200). Za posuđivanje knjiga u knjižnicama postoje posebni alati koji ovise od knjižnice do knjižnice te je u tom slučaju najbolje izravno komunicirati s djelatnikom o načinu pretrage dostupne literature. Ipak, tehnološkim razvojem i digitalizacijom, sve više literature upravo se pronalazi na mrežnim stranicama. Ipak, za pretraživanje znanstvene literature nije dovoljno samo u običnu tražilicu upisati neki ključni pojam jer će tražilice često izbaciti pomodne, neznanstvene i nestručne izvore. Preporuka je, stoga, da se prilikom mrežnog pretraživanja literature koriste tražilice kao što su Google Znalac (engl. *Google Scholar*), portal hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa Hrčak, Research Gate i baze Web of Science i Scopus. Ovim, ali i drugim znanstvenim bazama studentima je omogućen pristup putem online kataloga Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu.

Strukturiranje akademskog rada

Bez jasne i definirane strukture, akademski rad ne može pravilno funkcionirati. Preporuka je, stoga, da se još prilikom kreiranja nacрта rada pripremi prva verzija strukture, a potom se daljnjim pregledavanjem i revidiranjem napisanog prilagođava do konačne verzije. U procesu osmišljavanja strukture akademskog rada, vrlo je važno osvijestiti razlike između svih strukturnih razina – dijelova, poglavlja, odjeljaka, pododjeljaka itd. Kada na papiru ili u Word dokumentu pripremite načelnu strukturu, tada sve navedene elemente strukture morate adekvatno i smisleno nasloviti. Loše strukturiranim radom smatra se svaki akademski rad koji donosi literarno ili osobno izvješće o samoj temi, koji sadržava pregršt citata, nesuvislo povezanih ili nepropisno obilježenih parafraza te nelogičan mehanički raspored građe. Dobro strukturiran akademski rad ima razvijenu sadržajnu logiku teme i smisleno nazvane dijelove rada koji slijede teze, glavne tvrdnje i argumente (Oraić Tolić, 2011, str. 251-256). Struktura akademske proze s obveznim i neobveznim dijelovima prikazana je u Tablici 3.

Tablica 3.*Struktura akademskog rada*

Makro jedinice	Obvezni dijelovi	Neobvezni dijelovi
PRETHODNI DIO	<i>Naslov</i> <i>Sadržaj</i>	<i>Posveta</i> <i>Moto</i> <i>Popis ilustracija</i> <i>Popis kartica</i> <i>Predgovor</i> <i>Zahvala</i>
OSNOVNI TEKST	<i>Uvod</i> <i>Tijelo teksta</i> <i>Zaključak</i>	
ZAVRŠNI DIO	<i>Bibliografija</i> <i>Literatura</i> <i>Sažetak</i> <i>Ključne riječi</i>	<i>Prilozi</i> <i>Rječnik manje poznatih riječi</i> <i>Popis suradnica i suradnika</i> <i>Bilješke na kraju teksta</i> <i>Kazalo imena i pojmova</i> <i>Životopis pristupnika/ice</i>

Izvor: prilagodile autorice prema Oraić Tolić, 2011, str. 260.

Elementi akademskog rada

U ovom dijelu priručnika opisat će se struktura svakog ključnog elementa akademskog rada na ovom studiju, a to su:

- Naslov i naslovna stranica
- Sadržaj
- Popis ilustracija (ako su korištene u radu)
- Uvod
- Središnji dio rada (teorijski okvir, metodološki okvir, rezultati istraživanja i rasprava)
- Zaključak
- Literatura

- Prilozi (ako ih ima)
- Sažetak i ključne riječi.

Naslov i naslovna stranica

Naslov rada je prvi element s kojim se čitatelj akademskog rada susreće. Da bi naslov bio dobar, on mora biti točan, informativan, jasan, jezično besprijekoran i primjereno kratak. U situacijama kada se tema ne može sažeti samo u naslovu, tada se koristi i podnaslov koji pobliže definira naglasak rada ili istraživanja (Oraić Tolić, 2011, str. 260-261).

Naslovna stranica je prva stranica svakog akademskog rada na ovom studiju. Ona mora sadržavati naziv sveučilišta, naziv studija, godinu studija, naslov rada, naznaku da je riječ o seminarskom, završnom ili diplomskom radu, titulu, ime i prezime mentorice ili mentora, ime i prezime studentice ili studenta, naziv mjesta, mjesto i godinu predaje rada. Primjer zadovoljavajuće naslove stranice na ovom studiju prikazan je na Slici 1.

Slika 1.

Primjer naslovne stranice na studiju

<p>Sveučilište u Splitu Sveučilišni prijediplomski studij Komunikacija i mediji 1. godina studija</p>	
<p>NASLOV RADA Seminarski rad iz kolegija Akademsko pisanje I</p>	
<p>Mentor/ica: titula., ime i prezime</p>	<p>Student/ica: ime i prezime</p>
<p>Split mjesec, godina.</p>	

Sadržaj

Sadržaj predstavlja vizualni prikaz dijelova rada prema redoslijedu pojavljivanja u tekstu, a smješten je na početku samog akademskog rada. Na taj način čitatelj ima pristup cijeloj strukturi rada na jednom mjestu pa se može lakše snalaziti kroz sam rad. U Wordu postoji zadani oblik za izradu sadržaja, odnosno tablice sadržaja. Prije kreiranja same tablice sadržaja, potrebno je označiti razine naslova poglavlja na način da se na traci Polazno (engl. *Home*) klikne na opciju Stilovi (engl. *Styles*) te se odaberu stilovi za razine poglavlja. Ovi se stilovi moraju prilagoditi pravilima koja su opisana u poglavlju Forma i tehničke karakteristike rada. Nakon uređivanja stilova, na alatnoj se traci klikne opcija Reference (engl. *References*), a zatim Tablica sadržaja (engl. *Table of Contents*) koja kreira sadržaj prema odabranim stilovima i razinama poglavlja.

Popis ilustracija

Ako se u akademskom radu koriste različite ilustracije poput tablica, grafikona, slika ili drugog materijala, potrebno je kreirati popis ilustracija. Popis ilustracija formira se na način da posebnim podnaslovom budu odvojeni grafikoni, tablice i slike, a pored naslova svake ilustracije mora pisati broj stranica na kojoj se ilustracija nalazi. Prilikom korištenja ilustracija u tekstu važno je voditi računa o njihovom označavanju. Iznad ilustracije potrebno je podebljano označiti radi li se o slici, tablici ili grafikonu te za svaki dodati broj kronološkim redoslijedom. Primjerice, **Slika 1.**, **Tablica 1.**, **Grafikon 1.**, **Slika 2.**, itd. Nadalje, ispod takvog označavanja u kurzivu se dodaje naslov određene ilustracije, a ispod same ilustracije i njen izvor. Ako je autor ujedno i kreator ilustracije, tada koristi oblik *Izvor:* autor/ica. U glavnom tekstu potrebno je navesti i objasniti pojam kojeg prikazuje ilustracija.¹

Uvod

Uvod je početni dio osnovnog teksta svakog akademskog rada i optimalno čini oko 10% njegovog opsega. Prilikom pisanja uvoda važno je razmišljati o stilu pisanja, izbjegavati literaran ulazak u temu i koristiti se trivijalnim rečenicama za lakši početak pisanja. Upravo zbog toga, uvod se najčešće piše dva puta – za vrijeme pisanja nacрта i nakon završetka cijelog rada. Dobar uvod mora imati opisan kontekst istraživanja, vapijuću prazninu i vlastito istraživačko pitanje. Također, potrebno je istaknuti važnost i doprinos istraživačkog pitanja, odnosno zašto je uopće bilo relevantno postaviti upravo to istraživačko pitanje. Na koncu, nudite odgovor na istraživačko pitanje, tj. ističete teznu rečenicu (Oraić Tolić, 2011, str. 270-

¹ Primjerice, „...kao što je prikazano u Tablici 1.“

273). U uvodnom dijelu rada piše se i kratki osvrt na metodologiju, ali i nacrt strukture samog rada po poglavljima uz kratka objašnjenja pojedinih dijelova.

Središnji dio rada

Središnji dio rada čini ukupno 80 do 85% osnovnog dijela teksta, a najčešće se sastoji od teorijskog okvira, metodologije, prikaza rezultata istraživanja te rasprave. U teorijskom okviru rada prikazuju se teorijske postavke usko povezane s temom akademskog rada. Taj dio počiva na pregledu znanstvene literature u kojem se opisuju, analiziraju i sintetiziraju prethodni teorijski i empirijski nalazi o odabranoj temi te se obrazlaže spomenuta vapijuća praznina koju će napisani rad popuniti (Oraić Tolić, 2011, str. 289). U ovom dijelu rada važno je koristiti se temeljnom, relevantnom i recentnom znanstvenom literaturom kako bi ocjenjivač stekao predodžbu o tome koliko dobro upravljate teorijskim znanjem i kako ga sintetizirate u odnosu na temu istraživanja.

Nakon teorijskog okvira rada, piše se metodološki okvir u kojem je važno prikazati cilj istraživanja, postavljena istraživačka pitanja i hipoteze, metodu istraživanja i razlog zbog kojeg je ona odabrana. Kod opisa metode istraživanja također je važno koristiti se relevantnom znanstvenom literaturom. Nakon toga, potrebno je opisati uzorak istraživanja i korištene materijale. U dijelu prikaza rezultata opisuju se rezultati istraživanja bez detaljnog tumačenja dok se u dijelu rasprave tumače i interpretiraju rezultati, uočavaju se sličnosti i razlike s dosadašnjim teorijskim i empirijskim nalazima. Na koncu, u tom se dijelu daju odgovori na postavljena istraživačka pitanja, a hipoteze se prihvataju ili odbacuju.

Središnji dio rada dobro je strukturiran ako je predmet istraživanja iscrpno i sažeto opisan, ima metodološku utemeljenost i dobru analizu građe, provjerljive hipoteze, sustavnost izlaganja i optimalan opseg. S druge strane, loša struktura središnjeg dijela podrazumijeva veliku količinu građe koja je nepovezana i nedovoljno interpretirana, previše široko i općenito postavljenu i opisanu temu, gomilanje citata bez adekvatne interpretacije i citiranje pomodnih autora (Oraić Tolić, 2011, str. 292-293).

Zaključak

Zaključak kratak i jasan završni dio akademskog rada koji čini otprilike 5 do 10% ukupnog teksta. U ovom se dijelu nudi ukupna sinteza cjelokupnog rada, ali kroz novu prizmu. Postoje dvije vrste zaključaka: zaključak-rezime i zaključak-perspektiva (Oraić Tolić, 2011, str. 293-294). Zaključak-rezime karakterističan je po tome što donosi sintezu istraživanja i rezultata, komentar o tome kako se rezultati odnose prema zadanim ciljevima, moguća odstupanja od predviđenih rezultata i objašnjenja zbog kojih je faktora došlo do toga. S druge strane, zaključak-perspektiva podrazumijeva opisivanje važnosti samog rada u području, implikacije koje rad ima u teoriji i praksi te mogućnosti primjene rezultata. Također, ova vrsta zaključka donosi postavljanje otvorenih pitanja i prijedloga za daljnji rad. Ipak, prilikom pisanja akademskih radova najčešće dolazi do kombinacije obje vrste zaključka (Oraić Tolić, 2011, str. 294). Važno je istaknuti da svaki zaključak mora sadržavati ponovni osvrt na središnju tezu i njenu obranjivost na kraju istraživanja i u kontekstu novih saznanja.

Literatura

Literatura se piše prema standardima APA citatnog stila, što je opisano u prethodnim dijelovima ovih Uputa. Popis se kreira abecednim redom po prezimenu autora, a u njega ulaze isključivo ona literatura koja je citirana kroz akademski rad i navedena u citatnicama. Znanstveni članci, knjige, poglavlja, online izvori i sl., ne odvajaju se zasebno već se svi pišu u istom popisu. Ipak, materijal koji ulazi u istraživački uzorak odvađa se od standardnog popisa literature. Točnije, ako su u radu analizirani npr. novinski članci, članci s portala, televizijski prilozi i drugi, to ulazi u poseban popis koji se naziva Popis istraživačkog uzorka (ili Popis analiziranih članaka i sl.).

Prilozi

Ako postoji materijal koji bi mogao narušiti logiku pisanja i strukturu rada, a potrebno ga je na neki način istaknuti u tekstu, tada se iza popisa literature dodaje dio s priložima. U tom dijelu najčešće se prilažu „dulji izvorni tekstovi, verzije rukopisa, fotokopije i faksimili dokumenata, veće tablice, formulari, upitnici, grafički prilozi, fotomaterijal i sl.“ (Oraić Tolić, 2011, str. 295). Prilozi moraju biti obilježeni rednim brojevima i redoslijedom spominjanja, a u glavnom tekstu važno se pozvati na određeni prilog.²

² Primjerice, „...kao što se nalazi u Prilogu 1.“

Sažetak i ključne riječi

Sažetak je „znanstvena minijatura visoke informativne vrijednosti“, a najčešće se piše kao jedan odlomak na početku ili na kraju rada (Oraić Tolić, 2011, str. 300). Kao što mu i sam naziv kaže, karakteriziraju ga sažetost, kratkoća i jasnoća. Kod pisanja završnih i diplomskih radova potrebno ga je napisati i na hrvatskom i na engleskom jeziku. Da bi sažetak bio dobar, potrebno je opisati svrhu istraživanja, specifičnost predmeta, korištenu metodu istraživanja, rezultate i zaključak. Izbjegava se korištenje prvog lica jednine, citata i primjera, nepotrebnih detalja, pretjerano stručne terminologije i bibliografskih podataka (Oraić Tolić, 2011, str. 299-300). Ispod sažetka piše se nekoliko (4-6) ključnih riječi koje se odnose na predmet istraživanja i korištene metode, a odražavaju ukupnu logiku cijelog rada. Mogu se koristiti i sinonimi. Ključne riječi važne su upravo zbog toga što olakšavaju pretraživanje baza podataka i literature (Oraić Tolić, 2011, str. 300).

Literatura

APA. <https://apastyle.apa.org/>.

Dunleavy, P. (2005). *Kako napisati disertaciju. Kako planirati, skicirati, pisati i dovršiti doktorsku disertaciju*. Zagreb: Fakultet političkih znanosti.

Oraić Tolić, D. (2011). *Akademsko pismo*. Naklada Ljevak.

Silobrčić, V. (2003). *Kako sastaviti, objaviti i ocijeniti znanstveno djelo*. Zagreb: Medicinska zaklada.

Tkalac Verčić, A., Sinčić Ćorić, D., i Pološki Vokić, N. (2010). *Priručnik za metodologiju istraživačkog rada – Kako osmisliti, provesti i opisati znanstveno i stručno istraživanje*. MEP.

Zelenika, R. (1998). *Metodologija i tehnologija izrade znanstvenog i stručnog djela*. Rijeka: Ekonomski fakultet u Rijeci.